

သိမြဲထိုက်စာပေ

ဝတ္ထု၊ဇာတ်ညွှန်း၊သရုပ်ဖော်

ဆွေမင်း၊ဓနဖြူ၊
မြိုင်ရာဇာ

အာဇာနည်

ကျွန်ုပ်နှင့်
နောက်မဆုတ်နဲ့
ကိုဝက်ဝံ

မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီ

ကျွန်ုပ်နှင့် နောက်မဆုတ်နဲ့ ကိုဝက်ဝံ

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝင်းဝင်းခိုင် (သိမ့်ထိုက်စာပေ)

အမှတ် (၂၂၁)၊ ၃၂-လမ်း (အထက်) လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊

အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်မြင့်သိန်း (အင်ကြင်းမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၅၀)၊ ၄၇-လမ်း၊

ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ သရုပ်ဖော်

ဆွေမင်း (နေပြည်) ၏

မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီ

ကျွန်ုပ်နှင့် နောက်မဆုတ်နဲ့ ကိုဝက်ဝံ

မာတိကာ

အခန်း (၁) အပြင်လောကသို့တိုးထွက်ခြင်း

အခန်း (၂) ထောင်ချောက်

အခန်း (၃) မုဆိုးတစ်ပိုင်း

အခန်း (၄) ခရီးထွက်ပြီ

အခန်း (၅) ငါကွ

အခန်း (၆) ခရီးထွက်ခွာကြပြန်ပြီ

အခန်း (၇) ကိုယ်ရံတော်နှင့် ကျွန်ုပ်

အခန်း (၈) မူဆယ်သို့

အခန်း (၉) မူဆယ်မှာတစ်ညတာ

အခန်း (၁၀) ဂျယ်ခေါင်သို့

အခန်း (၁၁) ရွှေလီသို့

အခန်း (၁၂) ပိုင်ရှင်သစ်

အခန်း (၁၃) နောက်မဆုတ်နဲ့ ကိုဝက်ဝံ

အခန်း (၁၄) ဝံတစ်ကောင်၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဟဲ့မောင်ဝက်ဝံလေး၊ လမ်းပျောက်
ထွက်လာသလား...

ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ကြီးကြင်း

တစ်နေ့သတ္တိကျပ်သည်
ကျပ်မိခင် အခါရှာထွက်
ပြီးသွားခိုက် တောသဘာဝကို
လေ့လာရန် အလိုရှိ
လမ်းပျောက်ထွက်ခဲ့ချေ
သည်။ ကျပ်လို့အရွယ်
မရောက်သေးသော
ဝက်ဝံငယ်များအပျိုး.....
ရိုးမတောကြီးကား....
အဲ့ဒါနန်းကျယ်ဝန်းခမ်းနား
လှပါဘိတောင်း... မြင်မြင်
ကရာကား.. အသစ်အဆန်း
ချည်းဖြစ်လို့နေ၏.....။
သစ်ပင်ကား..... မျိုးနို့
ခမ်းချောင်းလေးကား....
တပြိုင်ပြိုင် နီးဆင်းနေသေး
တော့၏...

ကျွန်ုပ်သည် ယခုကဲ့သို့ တစ်ကောင်
တည်းလမ်းပျောက်ထွက်ခဲ့ခြင်းကို
အမွန်တရား ကျေနပ်ပေးချေ၏...။
ယခင်အခါများက....ကျွန်ုပ်မိခင်
ရှာဖွေယူလာသော သစ်ဥသစ်ပုများ
များသလတ်များကိုသာစားသောက်
ရင်းအပြင်လောကသဘာဝတရားကို
ကျွန်ုပ် မသိခဲ့ပါချေ...

တစ်နေရာဝယ်.....ပန်းရောင်စုံတောကြီးကို
တွေ့ရ၏...ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။

ခြေဦးတည့်ရာ လှမ်းခဲ့သည်မှာ ခရီးအတော်ကွာဝေး
ခဲ့ပြီ ပြစ်ကြောင်း....ကျွန်ုပ်သိလာ၏.....ခုလောက်ဆို
အမေ စိတ်ပူလောက်ချေပြီ။

ထိုအခါ...မျက်စိလည်...လမ်းမှားခြင်းအတွေ့အကြုံကို ကျွန်ုပ်ရရှိခဲ့သည်...ပြန်လမ်းကား
အသစ်လိုလိုစောစောက ပြတ်ခဲ့သောလမ်းလိုလိုနှင့်...ကျွန်ုပ်ကားအေးချွေးများပြန်လာ၏။

စာစောကလာတာ
ဟယ်လမ်းပါလိမ့်...

ဒုက္ခပဲ...မျက်စိလည်နေပြီ

တိရစ္ဆာန်ငယ်တစ်ချို့ကိုတွေ့ရ၏....မေး၏..
သူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို မသိသဖြင့်ပြန်လမ်း
မညွှန်တတ်ချေ...

မှောင်ရိုးလေးချောပြီ...ဝမ်းကလည်း
တကြုတ်ကြုတ်ဆာလောင်ခပြုပေးပြီး။

တစ်ကောင်တည်း...ထွက်လာခဲ့သည်မှာ မှားချောပြီ
ထိုအခါမှ နောင်တရမိချေ၏...အမေကို တမ်းတမိ၏....
အမေလည်း စိတ်ပူပန်နေရှာပေရော့မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလိုက်လံ
ရှာဖွေနေရော့မည်..။

အမေနဲ့တွေ့ရင်ကောင်းမယ်ဟဲ့

အလင်းရောင် မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်
လည်း မမြင်မကမ်းရွှေ့ကန်လှမ်းလာရ၏။

အမယ်လေး...သေပါပြီဗျာ

အမေကိုတကြော်ကြော် အော်ဟစ်ခေါ်နေမိ၏။

အိုး...လူလေး...မေမေ...ဒီမှာလေ...လာခဲ့လား!

ကျားဟိန်းသံကြီးကြောင့်ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်သီးထသွားပြီး
ချုံ့တစ်ချုံ့ထဲ ဝင်ပုန်းနေမိ၏...ခုနေသာ...အမေ...ပါပါမူ...
အန္တရာယ်နှင့်ဝေးရာသို့ ဆောင်ကျဉ်းသွားပေလိမ့်မည်
ယခုမူ

မိခင်ရင်ခွင်၏ လုံခြုံမှုကို ယခုမှ
ကျွန်ုပ်နားလည်လာရချေ၏...ပင်ပန်းခြင်း
ဆာလောင်ခြင်းကြောက်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့်
မကြာမီ...ကျွန်ုပ်လည်း...ထိုချုံ့တွင်းဝယ်
အိပ်မောကျခဲ့ရချေတော့၏...။

မည်မျှကြာအောင်...အိပ်မောကျခဲ့သည်မသိ
ကျန်ပျက်ခနဲလန်နှိုးလာ၏...ရုတ်တရက်သော်
ခါတိုင်းလို...အမေ့ရင်ခွင်တွင် မှေးခက်နေသည်ဟု
တင်သော်လည်း...ခဏအတွင်း၌ပင် ချုံတစ်ခုအတွင်းမှာ
မြစ်ကြောင်း...ပြန်လည်အမှတ်ရလိုက်၏..."

ခေါ...ခေါ...ခေါ...

ထိုအခါကျွန်ုပ်ရင်ဝယ်ပြင်းခွာသောကပြစ်၏...ပြူးပြူးပြဲပြဲထကာ...ပြန်လမ်းရှာပြန်၏
ဝန်းကျင်ကား မောင်နေဆဲ...။

ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ
သိလိုက်သည့် အချိန်၌ကား
ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်သည်
ပေထဲ၌
မြောက်လျက်သား

ကျွန်ုပ်၏
ညာခြေထောက်ကို
ကြိုးကွင်းတစ်ခုက
မြဲမိခွာတုတ်နှောင်ပြီး
ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ
တောက်ထိုးကြိုးဖြစ်နေ
သည်။ မျက်နှာမူရကား...
ပထဝီ မြေကြီးသာ...။

အား...ဘာ...ဘာ
ဘာဖြစ်သွားတာလဲ

ထိုအခါမှ အမေတစ်ခါက ပြောပြဖူး
သော.....လူတို့၏ ထောင်ချောက်
ဆိုသည်ကို...ကျွန်ုပ် သတိရမိချေ၏..။
အမေ့ခဏားကို နားမထောင်မိ၍
ယခု....ကျွန်ုပ်ကား.....နက္ခလုပုကြီး
တွေ့ရချေပြီကော.....။

လူဟူသည်ကား...အင်မတန်ပါးနပ်ကောက်ကျစ်သည်ဟု
အမေ...ပြောဖူး၏။

ဉာဏ်ရှိတာကိုးလို့...ဟဲ့

အဲဒီဉာဏ်ကိုကောင်းတဲ့ဘက်မှာ
သုံးရင်အကျိုးများသလောက်

မကောင်းတဲ့ဘက်မှာဉာဏ်ကို လွှာသုံးတဲ့အခါအံ့ဖွယ်
ကြောက်စရာကောင်းပါတိ။

တိုတိရန္တာန်တွေကတော့...ရှင်းရှင်းပဲမကျေနပ်ရင်
ဘုံးခိုင်းခွပ်ပဲရူ ခိုတွေ...ကွန်ပူးတွေ...နားမလည်ဘူး

၁၁

နက္ခတ်တော့...လှေကြီး...တွေချေပြီ...။ ရက်စက်ကောက်ကျစ်
 လှေသော...လှေတွေ၏...ထောင်ချောက်မှာမှ...မိရလေခြင်း...။
 ကျွန်ုပ်လည်းကြောက်သေးတယုန်းယုန်းပါရင်းပွတ်မြောက်ရန်
 ရုန်းကန်၏.....ထောင်ချောက်ကြီးကားမြဲမြံလှပါဘိ...။
 ရုန်းလေ.....အသားထဲ နစ်ဝင်လေ...။

သိုဖြင့်အရက်ယှိလှေချေပြီကော။
 ရုန်းကန် မရသည့်အဆုံး
 ကျွန်ုပ် လက်လျှော့လိုက်သည်။
 ဇောက်ထိုး နေရသဖြင့်...
 ခေါင်းသည် တရိုက်ရိုက်မူးလာ
 သဖြင့်...မှိုန်းနေမိ၏..။ထိုခဉ်...

၁၂ ဝံတစ်ကောင် မိတယ်မျိုးဆရာတွတ်.

၁၂ဟုတ်ပ တပည့်ကြီးရေပွတာပဲ

ကျွန်ုပ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော
 သတ္တဝါ အသံကြောင့်မျက်လုံး
 ဖွင့်ကြည့်သောအခါ....
 ထူးဆန်းသော...သတ္တဝါ
 နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏...။
 ကျွန်ုပ်တို့ တိရစ္ဆာန်များနှင့်
 ခြားနားသဖြင့်...ယင်းတို့မှာ
 ကျွန်ုပ်၏အမေပြောပြခဲ့
 ဖူးသည့်.....ရက်စက်
 ကောက်ကျစ်သောလူများ
 ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်...။

ပုံစံများ...ကြည့်ရသည်မှာ ဟုတ်လောက်၏။
 ရှုလော့ အရပ်ရည်ရည် တစ်ယောက်ကား...
 ခေါင်းတုံး ဖြစ်၏...မျက်နှာကား...ဘဝင်လေဟင်နေသောရုပ်
 ဖြစ်၏...နှာခေါင်းပွပွ...ထူးဆန်းသည်မှာမေးခွေမရှိခြင်းပင်။

၁၃

နောက်ပုပု တစ်ယောက်ကား
 သာ၍ အကြည့်ဆိုးသေး၏....
 ခေါင်းသည် ကြာခွက်ကို ပြောင်းပြန်
 ခွပ်ထားပုံနှင့်တူ၏....မျက်နှာကား....
 အကျည်းတန်များ ပေါင်းခပ်ထားပုံရ၏...
 ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးပွယောင်းယောင်း
 နှာခေါင်း.....ပြသောပါးခပ်.....
 ချွန်မြဲ မေးခွေကိုဖြစ်၏....
 မျက်နှာကား.....သုံးမြှောင့်ဆန်၏...။

ခန္ဓာကိုယ်အဆက်အပေါက်ကလည်း
 ရယ်ဖွယ်တည်း။ ဗိုက်ပူနံ့ကား၏။
 အရပ်က...ဂင်တိုတို...ပုကွကွ...။

ကျွန်ုပ်တို့ တိရစ္ဆာန်လောကမှ ရုပ်ဆိုးပုသည်ဆိုသော မျောက်ဝံများကပင် အဘဟုခေါ်လောက်သော.....ထူးဆန်းသည့် ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်.....ပူသားများပေတကား...။

အဘတို့နဲ့ယှဉ်ရင်နေရင်ကျွန်တော်တို့ ပွဲတိုးတယ်...ဟဲ

ဟီး

သို့ဖြင့် ထိုခေါင်းတုံးနှင့် ပုဂင်တိုကား...အားရဝမ်းသာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းပြီး ခြေထောက်မှကြိုးကိုဖြတ်၏....။

ဝံလိုချင်လို့ ထောင်ချောက်ထောင်တာ ဝံပဲမိတယ်.တွေ့ရုံမဟုတ်လားတပည့်ကြီး

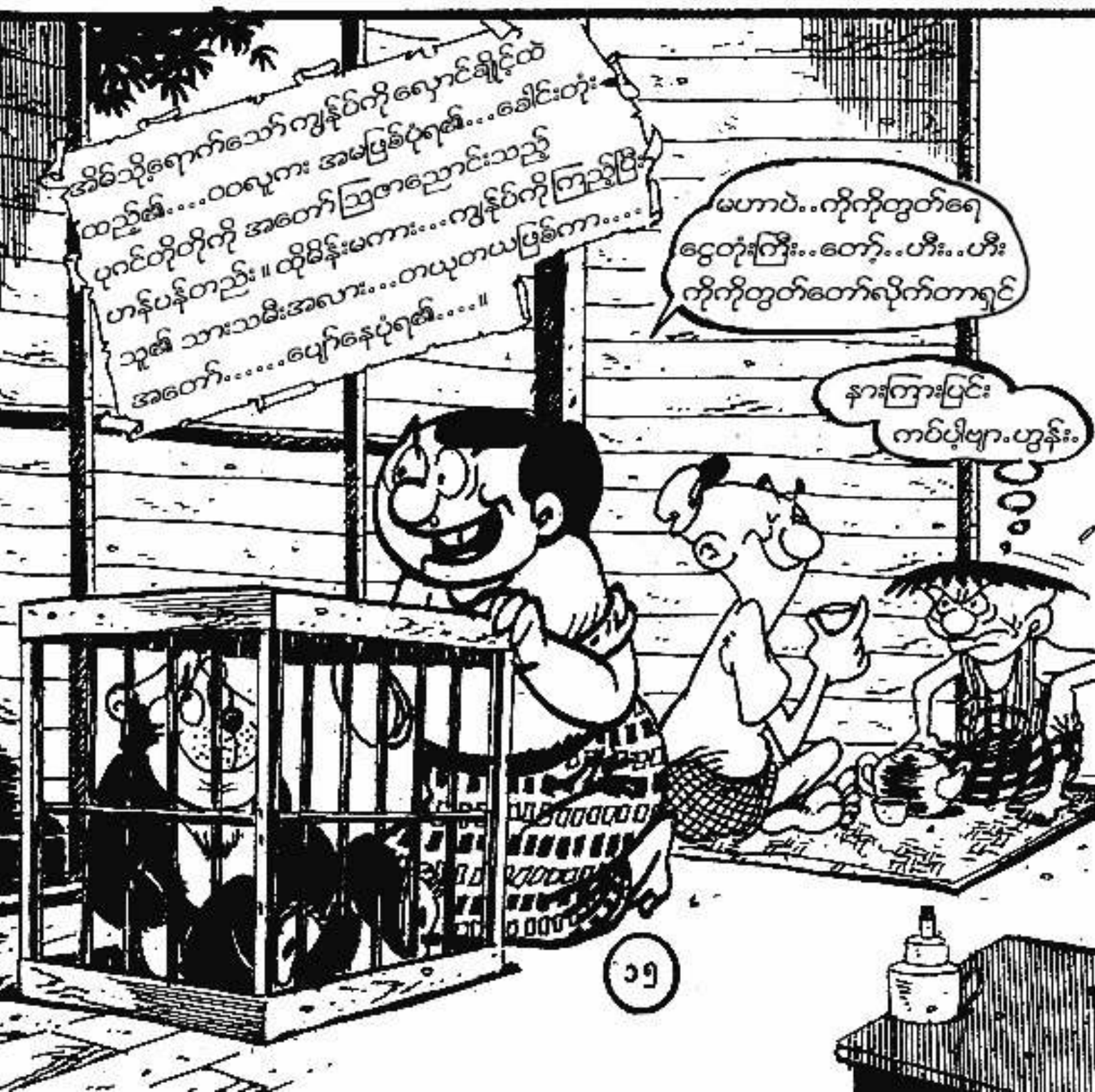
ဟင်းဟင်း

ဟွန်းအပြောကို မခံဘူးဘဝင်လေဟင်ပြီ

အခေါ်အဝေါ်များအရ ခေါင်းတုံး မှာ ဆရာထွတ်ဖြစ်ပြီး ပုဂင်တို့ မှာ ဗိုက်ကလေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။ သူတို့ပည်း ကျွန်ုပ်ကို ကျနစွာ ချုပ်ကိုင်ကာ ခေါ်ခွဲကြရာ...ကျွန်ုပ်မှာမရုန်းသာ မလွန်သာဖြင့် လိုက်ပါခွဲရချေပြီ။

သူမပြောစကားများကိုကျွန်ုပ်
နားလည်ငြားကျွန်ုပ်အပေါ်
ဆက်ဆံပုံမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း
လှသဖြင့်...စိတ်အေးရ၏...။
ကျွန်ုပ်ရောက်ရောက်ချင်းပင်
အနီမိန်းမက ပျားသလက်များ
ချကျွေးရာ.....ကျွန်ုပ်လည်း
ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှပြီဖြစ်၍
အငမ်းမရယူငင်စားသောက်၏။

သားလေးအားရပါးရစားခင်း
ပါကွယ့်ဟိဟိ

လူသားတို့၏ကြင်နာမှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရှိပြီး... ကျွန်ုပ်မိခင် ပြောပြပူးသော
လူဟူသည်....အမွန်တရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည် ဟူသည်ကို ဘယ်မှာဟုတ်ပါအံ့နည်းဟု
ပထမဆုံးစောဒကတက်မိချေ၏...။

လူဆိုတအမွန်
ညက်များပြီးရက်စက်
သကဲ့..
မေမေညာတာ...

ဟိဟိဟောင်းအာယူ

အိုး
ဘရီးပိုင်း

ကျွန်ုပ်ကို လာကြည့်သူများနှင့် အိမ်တွင်တရုန်းရုန်းဖြစ်နေတော့၏....ခဏအကြာမျှင်ဟု
ခေါ်သော.....လူမိန်းမနေ၍ မောင်းထုတ်သဖြင့်....လူများ ရှုံ့သွားတော့၏.....ကျွန်ုပ်လည်း
ဗိုက်ကလေးဖြင့် ငိုက်မြည်းလာတော့၏...။

ဝက်ဝံလေးက ချစ်စရာလေးတော်

၁၆

ဟုတ်ပ

တိုသုံးဦးကား.....နှစ်ရက်မျှ
ကျွန်ုပ်ကို ပျားသလတ်ပျားရည်များ
ကိုယူယခွာတိုက်ကျွေး၏.....။
ကျွန်ုပ်အတွက် ပျားရည်သွားပွင်
ရာမှ ရရှိလာသော ပျားတုတ်
အက်ရာများကို ဆရာတွတ်က
သုမိန်းမအား ပြနေချေရာ
ကျွန်ုပ်မှာ ဦးတွတ်ပီကို
အားနာမိရပါသေး.....။

အဲ...ဟုတ်ပါရဲ့...မှတွေ့ထနေလိုက်တာ..
ကိုယ်ရေပြား ရောဂါသည်ကြီး ကျနေတာပဲ
ဖြစ်ရလေ ကိုကိုတွတ်ရယ်

ဟွန်း...နှိုင်းစရာ
ရှားလို့ ဒီမိန်းမနယ်

အားနာစရာ
ဦးတွတ်ပီရယ်

၁၇

သိပြင့်...
တစ်နေ့တွင်
ကျွန်ုပ်ကိုသေတ္တာ
တစ်လုံးထဲထည့်၏။
အသုံးအဆောင်
တချို့ကိုလည်း
လွယ်ရက်တွေ့ရချေရာ
ခရီးထွက်တော့မည့်
ပုံတည်း...။
မျှင်...ဆိုသူကား
ရွန်းရွန်းဝေအောင်
မှာနေချေ၏...။

ကိုကိုထွတ်လမ်းတစ်လျှောက်ဝက်ဝံလေးကို
ဂရုစိုက်သွားနော်

အေးပါကွ

စားချိန်တန်စား
အိပ်ချိန်တန်အိပ်ပလေစေ
နော်..အားမပြတ်စေနဲ့..
အစားမဝင်ရင်တိရစ္ဆာန်
ဆရာဝန်နဲ့ပြ

ကျွန်ုပ်အကြောင်း.....မှာနေပုံရ၏..။ကြင်နာသနားတတ်သူများမို့ဤမျှဂရုစိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေမည်။

ဒေါသေးမျှင်ကလဲဝံကိုသားကျနေတာပဲ
နီးရိမ်တကြီးမှာနေလိုက်တာ

မှာရတယ်ရှင်
ဒါက...ရတနာ...
ရတနာ ဖြစ်မယ့်
ဟာ...

ဒါဆိုဆရာတွတ်တို့
ဗိုက်ကလေးတို့ကော
မယျားမနာအောင်ကရုဇိုက်ပို့
မမှာတော့ဘူးလားဗျ ဝက်ဝံ
လေးပဲ ကျန်းမာရေး
စောင်းပေးမှာလို့

မတူဘူးလေတော်ဝက်ဝံကလတ်တလော
ဗိုက်ဆံ ဖြစ်မယ့်ဟာရှင်

ဟားဟားဟားမသေးမှောင်
ကတော့ ခံပါပဲဗျာ

ဝအားကီးခနားလယ်
ဟက်ဟက်

၁၉

သိုဖြင့်....ကျွန်ုပ်တို့ခရီးထွက်ခဲ့ကြ
ချေပြီး..တမုံ ကျွန်ုပ်ကားဗိုက်ကလေး
၏ ပခုံးထက်မှ ငြိမ်ညောင်းလှစွာ ခရီး
ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုနည်း။

လူတို့၏ ကြင်နာမှု စိတ်ဓာတ်ကို
အနီးကပ်တော့ မြင်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်ရာ
ကျွန်ုပ်မှာ ခိုးရိမ်ကြောင့်ကျဗျာပါဒေ
စိတ်အပျဉ်း မရှိတော့ချေ...။

ကျွန်ုပ်လည်း....ရွာမှ
မထွက်ခင်က...အဝအပြ
စားလာရသော အစာ
များကြောင့် တကြောင်း
မှောင်ခိုက်နေသော
သောတ္တထံတွင် နေခဲ့ရ၍
တကြောင်း ငိုက်မြည်းပြီး
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်မောကျခဲ့ချေရာ
မည်မျှ ကြာအောင်
အိပ်မောကျခဲ့သည်မသိ
လူသံများ ဆူဆူညံညံ
ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်
နိုးလာရချေသည်။

လေးဘီးရမယ်လေးဘီး
တက္ကနီ...တက္ကနီ
ဟဲ့ဗိုးခွေးတို့လူကွဲမယ်နော်
ငွက်ထော်ရေ
ငွက်ထော်

ကျွန်ုပ်လည်း...သေတ္တာပေါက်မှ
ရသေ့လောက်ချောင်းကြည့်ရှာ...
အပြင်တွင် လူတွေမှာ ပျားပန်းခပ်
တမျှ ရှုပ်ထွေးဆူညံလျက်။
ကျွန်ုပ်တို့တောတွင်းနှင့် ကွာခြား၏။
ခရီးတစ်ထောက် နားခွဲရာ
ဆရာတွတ်တို့ရွာနှင့်လည်းကွာခြား
၏။

ခူးရှသော အလင်းရောင်များကို တွေ့ရ၏။ ယင်းကား
နေအတူများလား...။

ကျွန်ုပ်လည်း...သေတ္တာပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ရှင်း
ကျွန်ုပ် ဘယ်ကမ္ဘာရောက်နေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏...။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ဆူဆူညံညံ အသံပြုပြီး
ငှီးခနဲ ငှီးခနဲ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေသော အရာဖြင့်
သယ်ဆောင်သွားခြင်းခံရ၏...။ စီးရသည်မှာ အရသာ
ရှိလှပါတကား...။

